



**Historia De Vita, Moribus, Rebus Gestis, Studiis Ac
Denique morte Praedicatorum Lutheranorum, Doct.
Martini Lutheri, Philippi Melancthonis, Matthiae Flacii
Illyrici, Georgii Maioris, et Andreae ...**

Complectens ortum, progressum [et] incrementa, tum arcana plurima
hactenus non prodita, omnium penè huius temporis haeresum

... Vita ... Philippi Melancthonis. Matthiae Flacii Illyrici. Georgii Maioris, Et
Andreae Osiandri

Ulenberg, Kaspar

Coloniae Agrippinae, 1622

III. Cedens è stadio sententiam in gratiam Flacianorum mitigat; at irritatus
rursum propugnat cum magna vehementia in aduersar.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65643)

missio credentibus annuncietur, esse nouum
 & Apostolis incognitum : Quod fidem, sp̄e,
 charitatem in homine requirat, velut ad sa-
 lutem necessaria : Quod salutis nostræ par-
 tem esse dicat opera, pro quibus vitam æter-
 nam ac salutem retributionis loco consequamur :
 Quod iustitiam in hac vita imperfe-
 ctam esse dicat : Quod inchoatam vitæ no-
 uitatem dicat esse partem salutis : Quod dis-
 crimen agnoscat inter iustitiam & salutem,
 hominem asserens iustum quidem esse sola
 fide, sed non saluum : Quod de communi-
 catione idiomatum in Christo, deque ascen-
 sione illius ad cœlos, & sessione ad dextram
 patris, Calvinistarū more loquatur. Ex his
 id genus assertionibus Flaciani colligunt,
 Maiorem in articulo Iustificationis desertā
 Lutheri doctrinā turpiter ad Pontificios, uti
 loquuntur, defecisse; Imò factum esse Ponti-
 ficijs ipsis longè peiorem, quōrum sententiā
 de iustificatione, deque bonis operibus com-
 modiolem, & veritati magis consonam, esse,
 quam Maioris, Flacianus quidam instituta
 sententiarum collatione nouem rationibus
 luculenter demonstrat.

Cū hunc in modum ad annos aliquot
 magno feruore dimicatum esset, Maior de-
 mum partim obrutus importunis aduersa-
 riorum clamoribus, partim à collegis ob di-
 cacitatem & pertinaciam repræhensus, anno
 1558. celsit è stadio, quasi palmam aduersarijs
 concederet; & Confessionem edidit : In qua

ANNO
 1557.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

Maior pon-
 tificijs pe-
 ior.

Schlusselb.
 li. 7. hares.
 pag. 275.

III.

Ann. 1568.
 Maior ce-
 dit è sta-
 dio.

Ibid. p. 390.

ANNO omiſſis loquendi formulis durioribus, qui-
1558. 1559 bus haectenus Flacianorum aures vellicarat,
1560. ita ſermonem in explicanda ſententia tem-
Ei^o mollis perauit, vt omnibus hoc ſcripto abundè ſa-
Confefſio. tisfactum iri crederet. Fecit hoc ad placãdos
 aduerſarios, inuidiamque papifmi, declinan-
 dam. Interim phraſin mutauit & verba; ſen-
 tentiam verò minime: Quam ſibi tueri prò-
 ptum fuiſſe dicit, niſi publicæ tranquillita-
 tis gratia lubens è pugna diſcederet. Poſſem,
 inquit, aduerſarijs meis reſpondere per Dei
 gratiam: Verum id facere ſuperſedebo pacis
 cauſa, & propter Eccleſiæ quietem, ne diſſi-
 dium augeatur.

Verba Cõ-
feſſionis.

Ibid.

Ann. 1563.
1564.

Librum de
Cõuerſio-
ne S. Pauli
emendat.

Eandem ob cauſam per idem tempus &
 ſermonem recensuit de conuerſione S. Pauli
 pridem editum, quo doctrinam ſuam de iu-
 ſtificatione, deq; bonis operibus, quibuſcũq;
 potuit præſidijs munitam complexus erat,
 vt is liber ſummam Maioriſmi continere vi-
 deretur. Ex eo nonnulla ſuſtulit, quãdam
 interpolauit lubrico verborum apparatu; a-
 lia, quæ forſan inclementius dicta fuerant,
 ſuaui temperamento leniuit: Præſationem
 ipſam, quæ benè prolixa erat, & in Flacianos
 acerbior; tum ſynopſin libri, vel propoſitam
 initio ſummam totius operis, planè reſecuit,
 omniaq; mitigauit, quæ Flacianis auribus a-
 ſpera videbantur; futurum ratus, vt ad hanc
 ceſſionem furor aduerſariorum conquieſce-
 ret. Itaque librum in hunc modum conclu-
 dit: Rogo pios omnes, inquit, vt tandem ſeſe
 com-

Ibid. p. 376.

ſpera videbantur; futurum ratus, vt ad hanc
 ceſſionem furor aduerſariorum conquieſce-
 ret. Itaque librum in hunc modum conclu-
 dit: Rogo pios omnes, inquit, vt tandem ſeſe
 com-

componant ad quietem, & si quid in hac declaratione desideretur, id suppleant ex alijs scriptis nostris, in quibus hæc prolixius explicantur. Hæc Maior; qui socios quidem hac declaratione placavit, Melanchthonicos inquam, Adiaphoristas, & molliores Lutheranos: At Flacianis hac laruatâ palinodiâ, quâ verbis ad fraudem compositis, non animo fieri iudicabât, nequaquam satisfactum fuit; quæ admodum Flacius ipse, alijsq; factionis istius, scriptis in lucem editis palam testabantur. Id cum Maior animaduerteret, excæduit supra modum, & quod reliquum erat amarulentix plenis faucibus in Flacium eiusq; gregales euomuit, idque tanta verborum acerbitate animique vehementia, vt è Flacianis quidam, Hieronymus Mencilius Maiorem instar rabidi canis aduersarios allatrare mordereq; dicat. Scriptum verò in quo Flacianos tam duriter insectatus est, in forma præfationis emisit; quam cum Homelias suas latinè scriptas ederet, operi præfixit: Quamquã & scriptũ hoc postea germanicè versum separatim edidit, vt apud vulgus quoq; Flacium eiusq; socios odiosos redderet. Erat autem dentatum, mordax, virulentum, quod acerbissimam, atroque felle redundantem inuectiuam non iniuria dixeris.

Principio retinuisse se doctrinam asserit à Luthero per manus & viua voce traditã, nec ab ea vel latum digitum vnquam declinasse, quicquid Flaciani vociferentur; à quibus per

ANNO

1564.

“

“

Eis non satisfacit.

Ann. 1565.

Maior irritat⁹ rursus debacchatur in Flacianos,

In Censura de Maioris præfat. quã Schlussseib. lib. 7. de hæres. inseruit, pag. 277.

Maioris Homeliaz. Summa præfationis.

Queritur de iniuria ob deprauatum Lutheranismum,

ANNO
1565.

Ibid. p. 287.

Scommata
eius in Fla-
cium.

Flacius
mendax,
vafer, &c.

Illyrica fa-
ctio pestis
Germaniæ.

Flaciani
contume-
liosi.

per inuidiam sese grauari queritur euentis
criminationibus, quasi puram Euangelij do-
ctrinam reliquerit: Qua in re nec Flacio,
nec complicibus ipsius credendum asserit;
Quod ille fax, tuba, dux & caput sit horribi-
lis dissensus ac distractionis inter Luthera-
nos: homo sceleratus, qui se primum miris
artibus & hypocrisi in notitiam & familia-
ritatem Melanchthonis, aliorumque VVit-
tenbergenfium insinuarit, vt hinc captata
occasione eos opprimeret, se verò velut Pon-
tificem inter Lutheranos conltitueret: Quod
Synonijs furijs accésus infidiosè captarit ter-
mones, colloquia, litteras & somnia Philip-
pi, & aliorum, eaque perfidè in vulgus spar-
ferit, vt ipsos exosos & suspectos efficeret:
Quod artibus Synonijs pessima in animo
confilia coquens dolis ac mendacijs multos
deceperit: Quod se magno zelo fingat accen-
sum erga synceram euangelij doctrinam, cu-
ius Maiorem & alios proditores & corrup-
tores à multis annis proclamari, sparsis in
vulgus virulentissimis libellis, qui tota mé-
daciorem conuitorumq; plaustra vexerint:
Quod his artibus factionem Illyricam insti-
tuerit, cum qua tanquam nocentissima pestis
bonam Germaniæ partem occuparit, & in
illa zeli simulatione omnes propemodum
articulos fidei inter Lutheranos arrodere at-
que allatrare non erubuerit. Hæc de Flacio
ipso: Ad Flacianos verò quod attinet, ijs fi-
dem non adhibendam ait; Quod se, Maiorè,
mali-

malitiosè, sycophanticè, & impudentè per
 calumniam accufarint, quasi de necessitate
 bonorū operū eandē planè cū pontificijs sen-
 tentiam tueatur: Quod sint homines ingrati,
 beneficiorum à Maiore præstitorum imme-
 mores; imò & periuri, qui de schola VVittē-
 bergensi contra iusiurādum apertas calum-
 nias & mendacia sparferint: Quod non men-
 daces tantum sint, sed & iactabundi, super-
 bi, & inanis gloriæ cupidi, dum se solos velut
 columnas immotas Euāgelij puritatem post
 bellum Smalcaldicū retinuisse iactant. Quod
 hoc fuce simpliciores deceperint, à quibus
 recepti magnum ecclesijs & scholis intule-
 rint detrimentum: Quod horū audacia scēdē
 turbatæ deformatæque sint ecclesiæ Luthe-
 ranæ, eis que plus damni datum, quam vllis
 vnquam pontificiorum machinationibus:
 Quod scholas, in quibus velut angues in sinu
 foti sint & enutriti, sophistomania sua, calu-
 mnijs, mendacijs, criminationibus, λογωμα-
 χίαις non necessarijs penè scēdius deforma-
 rint, quam omnes exteras, quas ex professo
 delere sint conati: Quod eo audaciæ proces-
 ferint, vt aperte cœperint in ecclesijs & scho-
 lis dominari: Quod Ecclesiam Catholicam
 ad se suaque contubernia alligarint, & quan-
 tumuis impia docerent ac contraria verbo
 Dei, omnes tamen à se disidentes tanquam
 Catharmata & Alastores orbis terrarum ana-
 themate iugularint: Quod tanquā noui pon-
 tifices negotijs & consilijs politicis sese im-
 miscere

ANNO
1565.

1566.
Ingrati,
periuri.

Arrogātes.

Deforma-
tores Lu-
theranis-
mi.

Scholarum
extermina-
tores.

Ecclesiarū
inuasores.

Noui Pon-
tifices.

ANNO
1566.
Causa bel-
lorum.

Maioris
purgatio.

De purita-
te Luthe-
ranismi.

Causa edi-
tae Confes-
sionis.

IV.
Flaciani ad
pugnam
eientur.

miscere voluerint: Quod minitari principi-
bus ausi sint hocq; machinari summo studio,
vt vel ipsos committerent inter se, vel florē-
tes respublicas contra principes commoue-
rent: Quod immanibus ausis intestina bella
per Germaniam accēdere conati sint, quibus
omnia conflagrarent: Quod eam ob causam
tandem, cū detecta esset ipsorum malitia, è
scholis & Ecclesijs cū ignominia sint eiecti.

His coloribus Flacium eiusq; manipula-
res depingit Maior: Se verò fideliter serua-
se dicit Lutheri depositum, nec vnquam ab
eius sententia vel latum vnguem discessisset:
Qua de re Academiam & Ecclesiā V Vitten-
bergensem, auditores suos omnes, & scripta,
quæ in manibus hominum versentur, iucu-
lentum, ait, præbere testimonium: Id se fu-
riosi hominum factiosorum clamoribus op-
ponere dicit. Et quanquā nihil dubitet, quin
huiusmodi testimonium sufficiat; tamen ad
mitigandos aduersariorum furores edidisse
confessionem, in qua sententiam suam per-
spicue satis, eumque in modum declarauit,
vt bonis omnibus & prudentibus abundè sit
satisfactum. Quod verò Flacianorum incle-
mentiam hac declaratione placare non po-
tuerit, id nemini mirum esse debere; cū hu-
iusmodi homines sint isti, quales iam ante
depinxerat.

Hoc scriptum peracerbum sanè ac longè
virulētissimum bilem mouit Flacianis eolq;
vehementer in pugnam denuò concitauit.
Certè